

KIS TRAP

TIGRIS. (Lásd a 87. lapon.)

XXXVIII. kötet, 6. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. február 9-én.

AZ ERDŐ TITKA.

— Elbeszélés. —
(Folytatás.)

TAMÁS egy pillanatra elgondolkozott. — Nem, ugy nem volna jó, a hogy te mondd. De a te kedvedért majd én kissé kifürkészem ezt az egész históriát. Meglehet, hogy találkozom Magdolna asszonnyal is. Oh, én nem fogok ám tőle megijedni! Szóba állok vele és ügyesen kivallatom; észre sem fogja venni, mikor én már mindent kitudtam tőle. Ha látom, hogy csakugyan olyan ártatlan lélek, mind te mondd, akkor talán lemondok a tervemről és figyelmeztetem őt, hogy másvalahol ássa el a kincsét.

— Így nagyon jó lesz, ebbe beleegyezem. Csakugyan okosat gondoltál ki.

— Meghiszem azt! Tudom én, mit csinállok. No, majd aztán jelentem neked, hogy mit végeztem. Csakhogy abba bele telhetik egy pár óra, ebédre pedig otthon köll lennem. De eljövök délután. Légy megint itt.

— Majd kijövök ozsonna után... remélem, kiereszt a nénike. De ugy-é, kedves Tamás, nem fogsz a szegény Magdolna asszonyról rosztat hinni csak azért, mert össze van égve a képe? Tudod, ő arról nem tehet.

— Bizd csak rám. Tudom én, mit csinállok; mondtam már.

Ezzel odább ment. De ha mondta is, hogy tudja ő, mit csinál: voltaképen és igazán, mi tagadás benne, egy csöppet sem tudta, hogy hát most már mihez fogjon? Azt ígérte Jolánkának, hogy kifürkészi, miben áll ez a rejtélyes dolog. De

most, hogy meg is köll tenni, nem igen tudta a módját.

— Majd csak kitalálok valamit, biztatta magát. Lesz itt valaki a faluban, a ki majd a kezemre jár.

Hetykén, begyesen sétált végig a csöndes falu utcáján. Hamarjában biz nem akadt senki, a kivel még csak szóba is állhatott volna. Az emberek dolguk után jártak, csak egy pár apró gyerek játszott a porban, ezekkel pedig már csak nem tanácskozhatik olyan fontos dologról. Azt sem teheti, hogy vaktában benyisson valamelyik házba és ott kérdezősködjék az égett képü Magdolna asszonyról. Egyszerre azonban elégedetten kiáltott fel:

— Már tudom! Ide megyek be!

Egy boltocska előtt állt meg. Az egyetlen bolt volt ez a faluban, olyan apró vegyes-kereskedés, melyben mindent lehetett kapni: czukrot, kávé, szalagot, gombot, kocsikenőt, tintát, papirost.

— Itt megfordul mindenki... a boltos mindent tud... majd kivallatom.

Benyitott a boltba s nagyon örült, mert éppen csak maga a boltosné volt odabent, egy öreges, jámbor képü asszonyság. Tamás egy ezüst tizest dobott a boltasztalra és árpaczukrot kért az egészért. Megelégedéssel tapasztalta, milyen nagy lett rögtön a becsülete a boltosné előtt. Hogy is ne? Ritkán tévedt ide be uri vásárló, falusi gyerek pedig, ha már vett is czukrot, legföljebb egy krajczár árut ha vett.

A boltosné tehát nagyon nyájasan mosolygott a Tamás tizeskéjére, s mialatt kimérte a czukrot, beszédbe is eredt az uri vásárlóval.

— ifuracska

— J odavetve.

legyen m roszul sik

— I nálunk?

— P nyos Mag

kis dolgo

A bo volt, hirt

— A ne hagyj e

ilyen ked asszonnyal

— H macskája

fekete ma nem szerez

— Ja den kincs

Fogadja m ben, megl

csétlenség az a Magd

teremtés!

Tamá érzett. Me

hitte, tudt a derék bo

megdöbber igazán ugy

ért sem m

— V gatva. Hát

— Ki ezerféle, m

— Szereti az édességet, kedves ifiuracskám, ugy-e? Jó is az nagyon.

— Jó bizony, felelé Tamás csak ugy odavetve. Utra valónak veszem, hogy legyen mivel megvigasztalódnom, ha itt rosszul sikerülne a dolgom.

— Hát valami dologban jár itt nálunk?

— Persze! Nem tudom, ismer-e bizonyos Magdolna asszonyt, azzal van egy kis dolgom.

A boltosné, ki eddig nagyon vidám volt, hirtelen egészen ijedt képet csinált.

— A Magdolna asszonnyal? Uram ne hagyj el! Ugyan mi dolga lehetne egy ilyen kedves szép ifiurnak egy olyan asszonnyal?

— Hallottam, hogy igen szép fekete macskája van. Már rég keresek ilyen fekete macskát, hát meg akarom próbálni, nem szerezhetném-e meg tőle.

— Jaj, meg ne próbálja a világ minden kincseért, kedves ifiuracskám! Fogadja meg a tanácsomat, mert különben, meglássa, még valami nagy szerencsétlenség éri. Tudom én, mit beszélek... az a Magdolna asszony veszedelmes egy teremtés!

Tamás titokban valami borzongást érzett. Mert hiszen ő maga is már jó előre hitte, tudta, hogy ugy van az, amint ez a derék boltosné mondja; de mégis csak megdöbbenő volt azt hallania, hogy hát igazán ugy van. Mutatni azonban a világra sem mutatta volna, inkább nevetett.

— Veszedelmes? mondá vállvonogatva. Hát ugyan mi bajom lehetne?

— Ki tudhatná azt előre? Százféle, ezerféle, milliomféle! Hanem persze, azt

csak mi tudjuk, a kik itt élünk, az ifiur pedig nem ide való, ugy-e?

— Nem biz én.

— Akkor hát azt sem tudja, hogy például mi történt azokkal a fiukkal, akik bele botlottak a Magdolna asszony kecskéjébe?

— Hirét sem hallottam, hogy kecskéje is van.

— Már nincsen, csak volt. Azok a bolondos fiuk szegték a nyakát. No, meg is keserülük világéletükben, annak lesz a koldusa valamennyi. Az egyik nyomorék sánta maradt örökre, a másik éppen a múlt héten törte ki a karját, a harmadik... no, annak még eddig nem esett semmi baja, de bizonyosan megkapja az is a magáét; hiszen csak tegnap mondta az édes anyja, hogy aludni sem tud, annyira fél a szegény gyerek miatt. Mert bizony Magdolna asszony nem ismer se kegyelmet, se irgalmat, ha egyszer meg akar rontani valakit.

— De hisz akkor valóságos boszorkány! kiáltá Tamás borzongva.

— Igen is az, valósággal az, semmi egyéb. Persze, a tisztelendő ur nem hiszi és pirongatja az embereket, ha ilyet mondanak; hát előtte már inkább nem is mondjuk; mert ugy is hiába, ő nem tapasztalja, rajta nem fog a gonosz ereje, mert ő szent férfiú. De bezzeg fogott azon a szegény három fiun!

— Hát mit csináltak?

— Oh, csak afféle gyerektréfa volt az egész... no, a vége persze nem jól ütött ki, de azt ők bizonyosan nem is ugy akarták. Arra meg nem gondoltak, milyen veszedelembé mennek bele, mikor

Magdolna asszonynak a kedves állatját bántják. Mert kedves állatja volt az a kecske, mindig vele járt, akár csak valami hű kis kutya. Hiszen nem mondom, ebben még nem lett volna semmi rossz, a tisztelendő ur azt beszélte, hogy az állat nagyon megszereti azt, aki tud vele bánni. . . no persze, a tisztelendő ur mindegyre tud valami magyarázatot, még arra is, hogy a Magdolna asszony ángyának mért kellett nyomorultán oda veszni a tűzbe, éppen akkor, mikor csak Magdolna asszony volt a házban. Csakhogy mi is tudjuk ám amit tudunk, ha nem merünk is szembe szállni a gonoszszal. Azok a szegény fiuk nem tudták mit tesznek, mikor arra szánták magukat, hogy megtréfálják a Magdolna asszony kedves kecskéjét.

— De hát mit csináltak vele?

— Mondom, csak tréfáltak. . . egy izben üldözőbe vették és beleskergették a nagy tócsába. . . mikor megki akart mászni, megfoglák a szarvánál és lenyomták a fejét a víz alá. Természetesen csak azt akarták, hogy egy kis vizet nyeljen. . . de hát az az ostoba állat megfult. Éppen akkor itt járt a szolgabíró

ur és amint megtudta a dolgot, hát előhívatta a fiukat és a maga uri kezével meg akarta őket korbácsolni. Talán jobb is lett volna, ha megteszi.

— Hát mért nem tette?

— Mért? Mert az a gonosz boszorkány nem érte be az ilyen csekély büntetéssel. Persze, nem mondta ezt, sőt szörnyen szenteskedett; oda ment a szolgabíró urhoz és kérte, ne bántsa azokat a fiukat, a szegény kecske már úgy is oda van, semmiféle büntetés sem hozza vissza, a fiuk pedig talán majd belátják a hibájukat és megjavulnak.

— No, ez szép volt tőle.

— Az ám, csakhogy tudni kell, mért tette! Azért tette, mert eltökölte, hogy majd ő maga fogja őket megbüntetni, sokkal kegyetlenebbül, még pedig úgy, hogy senki sem bizonyíthatja rá, hogy ő tette. Csakhogy mi tudjuk ám, milyen gonosz mesterségeket üz!

Be is vált nem sokára. Az egyik fiu leesett a körtefáról és eltörte a lábát, éppenségesen azon a napon és abban az órában, a mikor félesztendővel előbb a kecske megfult. Ez már csak világos, hogy kinek a műve?

TÖRÖK LEÁNYKA. (Lásd a 86. lapon.)

— Tökéletesen világos, bizonyítá
Tamás borzadozva.

— A másik fiu meg kint a mezőn
fölkapott egy csikónak a hátára, az meg

VENDÉG-VÁRÁS. (Lásd a 91. lapon.)

ledobta, úgy hogy a szegény kitorpte a
karját. Abból se lesz soha többé katona.
A harmadik még várja, hogy mi fog vele

történni... mert hogy utól éri a baj, az
olyan szent bizonyos, mint a hogy a csü-
törtökre a péntek következik. (Folyt. köv.)

KIS PAJTÁSOK MESSZE FÖLDÖN.

— Török leányka. —

(Képpel a 84. lapon.)

VOLTAKÉPEN, ha szigoruan vesszük a dolgot, hát ezt a képet nem volna szabad látnotok. Azaz nemcsak látni nem volna szabad ezt a képet, de még a képnek magának sem volna szabad létezni. Mert azt rendeli a Korán, a mohamedán vallásu népek Szentírása, hogy emberi ábrázatról senki se merjen képet rajzolni vagy lefesteni. De hát ezt mai nap már nem tartják meg oly nagyon szigoruan, és a kis Zulejka oda ült a fotografus elé, megvan a fényképe, így hát ti is megláthatjátok, ő pedig bizonyosan örülne, ha tudná, hogy sok kis olvasóm nézi.

De azt hiszem, ő ezt nem fogja megtudni, először mert nem tud magyarul, de meg azért is, mert alkalmasint nem is tud olvasni. Azt sem igen tudja, hogy az ő hazájától nem igen nagyon messze más országokban mit csinálnak a hozzá hasonló gyermekek.

Mert az ilyen török kis leányka nem él olyan vidám életet, nem futkos úgy szabadon az utcán, mint a »Kis Lap« kis olvasói. A mohamedán vallásu népeknél nagyon szigorú szabályok akadályozták ezt. Ott a nők csak ritkán és akkor is egészen eltakart képpel mennek ki az utcára, a nap legnagyobb részét otthon töltik a ház külön részében, a hova csak nőnek szabad belépni. Ott vannak a mamával a gyermekek is és a maguk külön lakosztályban, külön udvaron töltik az időt.

A fiuknál azonban nem tart ez sokáig. Amint kissé fölcseperednek, kivesszi őket atyjok a csöndes helyről s el kell járniok iskolába, tanulnak, futkosnak, csak úgy mint más fiuk. De a leányok ott maradnak a mama mellett és bizony nagyon keveset tudnak arról, milyen világ is van a házon kívül. De mert nem

tudják, hát nem is bánják, beérik a maguk csöndes, kedves tanyájával. Ott eljártszogatnak, eltöltik az időt a hogy tudják, a gazdagok beülnek zárt kocsiba, gyalog-hintóba s elvitetik magukat ismerősök-höz látogatóba vagy pedig ki a szabadba sétahelyre, míg a szegényebbek persze ott is csak úgy dolgoznak, mint akárhol.

Régebben a török leánykák közül csak nagyon kevesen tanultak valamit. Felnöttek tudatlanul, mert azt hitték, hogy nem szükséges egyebet tudniok, mint hogy csinosan öltözködjének. De ma már nem mindnyája nő így fel. Vannak tanítónők, a kiktől épen úgy tanulnak mindenféle hasznos és szükséges ismereteket, mint más országokban a szorgalmas gyermekek. De most sem szabad még egy együtt járniok iskolába fiukkal, mint nálunk. Így aztán a török leánykáknak nincs is olyan mulatságuk, hogy majálison, kiránduláson együtt táncoznának, vigadnának ügyes és figyelmes kis fiukkal. De aztán nem is boszanthatja őket semmiféle ingerkedő pajkos diák sem; így hát legalább nagy békességben élnek.

Most már vannak igen tanult, mivel török leánykák, a kik olvasgatnak, zongoráznak, rajzolgatnak és attól sem ijednek meg, ha a fotografus elkészíti az arczképöket. A módosabbak európai divatu ruhában is járnak, de nekem jobban tetszik az ő török öltözetök. Azért szeretem, hogy ez a kis Zulejka úgy fotografáltatta le magát, amint otthon él, és így a maga igazi ruhájában mutathatom őt be nektek is.

KÉPREJTVÉNY.

TIGRIS-VADÁSZAT.

(Képpel a czimlapon.)

RÉGIBB időben, negyven-ötven esztendővel ezelőtt, nagyon kevés ember dicsekedhetett itt Európában azzal, hogy tigrisre vadászott. Akkoriban még igen nehéz volt eljutni oda, ahol ez a veszedelmes fenevad otthon van: Keletindia. Mostanság azonban ez már nem éppen valami nagy dolog. Keletindia (keressétek meg a térképen) most is csak olyan messze van ugyan, mint akkor volt, de most mégis sokkal könnyebb oda eljutni. Gyorsan robogó vasuti vonat visz oda a kikötőbe, ahol sebesen haladó gőzhajóra ül az utas és aránylag rövid idő alatt végig hajóz nagy tengereken. Azért persze most sem igen sokan vállalkoznak erre a nagy utra, arra pedig még kevesebben, hogy ha már oda mennek is, hát tigrisekkel igyekezzenek találkozni. Ez csak bátor vadászok kedvtelése, de ezeknek aztán nagy örömük is telik benne.

Nem régiben egy jeles vadász ment oda, hogy tigrist lőjjön. Itthon lőtt már mindenféle vadat: nyulat, rókát, farkast, szarvast, medvét. De hát ez mind csekélység a tigris-vadászathoz képest. Ezt is meg akarta próbálni. Meg is tette, elment Keletindia és ezt írta ottani vadásztárol:

» A tigris-vadászatnak többféle módja van. A sik földön, ahol magas nádas borítja a mezőt, elefánton ülve vadásznak a veszedelmes fenevadra. A hegyvidéken, ahol én jártam, az elefántnak kevesebb hasznát lehet venni s ott inkább hajtó vadászatot rendeznek. A puskás vadászok

jól megválasztott helyeken foglalnak állást, vagy inkább ülést, mert többnyire valamely nagy fának jó magasán kinyuló ágán helyezkednek el. Tőlök jó messzire hosszú vonalban vagy két száz hajtó ember áll sorba, egyik nem igen messze a másiktól, aztán rettenetes lármával, zörgéssel, kiabálással lassan közelednek a vadászok felé, ebbe az irányba kergetve a sűrűségben lappangó és nyugalmából fölzavart tigrist. Mert a milyen veszedelmes és vakmerő a tigris ha megsebesül, épp annyira irtózik a zajtól, bajtól, amíg meg nem sebeztek. Szeret odább állani, ha valami háborgatja.

Az ilyen hajtó vadászatot leginkább a forró évszakban rendezik, ami Keletindia április és május hónapokban van, a nagy esőzések ideje előtt. Akkor a nagy hőségtől a források kiapadnak, a patakok kiszáradnak s a tigris csak úgy mint a többi vad, ott tartózkodik ama gyér helyek közelében, ahol még víz található. Itt aztán biztosan számíthat rá a vadász, hogy találkozik vele.

Rendesen azzal kezdődik a vadászat, hogy egy bivalyt vagy más állatot alkalmas helyen kikötnek az erdőbe. Ez a csalétek a tigris számára. A sikariban, vagyis a tigris-vadászatban jártas hindu, minden reggel kimegy kémlelődni, hányadán van a bivaly. Egy-két nap mulva már többnyire azzal a hirrel jön:

— Para-mara! Para-mara! (Meg van ölve a bivaly.)

A tigris tehát rátalál a csalétekre és bele fogott. Egyszerre természetesen nem falhatja föl, de ép azért nem távozik többé onnan messzire; bizonyos, hogy ott lap-

pang közel a bokorban. Most már tehát meg lehet kezdeni a hajtást. A vadászok elhelyezkednek s a hajtók serege megkezdí lármás munkáját.

A hajtóknál mindig van egy elefánt, melyen egy sikari ül. Ha a hajtók lövést hallanak, figyelniök kell, hallanak-e füttyöt is. Ha fütty hangzik, ez azt jelenti, hogy a vadász szerencsésen lőtt, a tigris meg van ölve s tovább lehet folytatni a hajtást. De ha nem hallatszik fütty, akkor a hajtóknak gyorsan föl kell menekülniök a fákra, mert tudják, hogy a vadász nem találta el jól a fenevadat s a felbőszült tigristől óvakodni kell. A hajtóknak tehát ott kell kuczorogniök a fákon, ellenben az elefánton ülő sikari oda siet ahhoz a fához, a melyről a vadász lőtt. A vadász is az elefánt hátára ül s aztán megindulnak a sebzett vagy menekülő tigris nyomán. Addig követik, amig vagy utólérik és újabb lövéssel leterítik, vagy pedig amig tigris már messzire elmenekült. És bizony néha eltart egy pár óráig s a többi vadászoknak és a hajtóknak ezalatt szépen nyugodtan kel ott ülniök a fákon, ami nem éppen nagy mulatság. De a szabályt meg kell tartani. Végre mégis előkerülnek a vadász és a si-

kari az elefánton, füttyentenek s ekkor újra folytatják a hajtást.

Az igazi vadásznak rendkívül érde-

ÜNDEK lebeg: a tavasz
Aranyos tündére,
Hegyen-völgyön át-
repül,
Le a füzes erre.
Hozza kezében az új csemetét,
Ülteti a fakadó rög ölébe.
S hordja körül mosolygva szemét,
Szállnak a titkos erők elejébe;

»Jó vizecském, a gyökerét locsol-
gasd,
Jó szelbőcském, az ágait hajto-
sd!

Kéi apotém, rügyeit ragyogjad
át!

És csobban a víz,
És rebben a lég,
És lobban a tűz,
És fénylik az ég.
Megfogon a csemetecske a földben,
Mind kivirulnak az ágai zölden;
Lombja szerényen
Hajlik a légben.
Távoli tenger, mессze határ,
Lengeti szárnyait anyai madár.
Kenderi
Megléli,
Rájja repül.
Zengve
Pihenve
Heggyébe csücsül.

melegben kizavarják csöndes nyugodal-
mából. De rögtön megváltozik, mihelyt
rálött a vadász. Ha nincs halálosan ta-

mikép sem volt biztos. De nem birtam
elviselni azt a gondolatot, hogy elszalasz-
szam az első tigrist, a mely a puskám

ségből. Semmi félelem sem látszik rajta,
de harag sem, inkább csak mintha un-
tatná és boszontaná, hogy ebben a nagy

lálva, füleit hátra konyítja, az arcza bőre
rettenetes haragosan száz ránczba huzó-
dik, föltátja iszonyu száját és vicsorgatja
borzasztó fogait, aztán rémitő
bömböléssel nagyokat ugrik
egyenesen abba az irányba,
a honnan a lövés történt.
A vadásznak ilyenkor vi-
gyázni kell, hogy mozdulatla-
nul, csöndben maradjon fönt
a fán, mert ha magasan van
is, éppenséggel nem volna bá-
torságban a bős tigris előtt.
De ha nyugodt és csöndben
marad, akkor nincs veszély-
ben, mert a tigris nem fönt a
magasban keresi ellenségét,
hanem lent a földön; a vadász
tehát alkalmas pillanatban
újra lőhet s leteritheti a tigris-
t. Ha ekkor sem sikerül,
akkor a tigris mihamar eloson
valamely közel buvóhelyre.

A legelső tigrisvadászat,
melyben részt vettem. Nem
volt szerencsés. Első bajunk
az volt, hogy a tigris ott lap-
pangott az erdőben. Nem
akartuk elszalasztani s hajtást
rendeztünk. Alig hogy meg-
kezdődött a hajtás, láttam,
hogy a tigris tőlem vagy
hatvan lépésnyire oson a fák-
közt. Nem kellett volna
lőnöm, mert a közbe eső, sűrűn
álló fák miatt a lövés sem-

elé került. Tehát jó szerencsére lőttem. Rettentő ordítás hangzott s a tigris aztán nagyokat ugrott, de nem felém, amint vártam: hanem vissza a hajtók felé. Vagy kétszáz lépésnyire egy domboldalon újra megpillantottam és újra rálőttem. Hogy találtam, azt tudtam, de azt is láttam, hogy a golyó nem sebezte meg halálosan. És nagy meglepetésemre a lövéseim után a hajtók lármája nem szünt meg, pedig már az első lövés hallatára el kellett volna némulniok és a fákra menekülniök. Még egyszer lőttem tehát, hogy figyelmeztessem őket. Ekkor aztán elcsöndesedtek.

Leszálltam a fáról s tanácskozni kezdtem a sikarival, a ki közelemben volt. Egyszerre ismét nagy zajongást hallottunk abból az irányból, a hol a hajtók voltak. Sehogy sem tudtuk ezt megérteni s fölmásztunk egy magas fára, hogy szétnézzünk. Nem sokára megpillantottuk a tigrist egy szemközti domboldalon; véres volt és habzott a szája. Ezt jó jelnek gondoltuk, hogy nagyon meg van sebesítve. De csakhamar eltűnt a sűrűségben.

Tanakodtunk, mit tegyünk. Elefánt nélkül én meg a sikari nem indulhattunk a tigris után. Csak a többi vadászokkal és hajtókkal együtt lehetett megköczkáztatni a keresést.

Siettünk tehát a hajtók sorához és leszólitottuk őket a fákról. Egyiket, fájdalom, nem kellett leszólitani, az már lent volt, ott hevert véresen, holtan a földön. Mikor t. i. a megsebzett tigris vissza ugrott a hajtók felé, ezek egyike nem ügyelt a szabályra, hogy lövés után menekülni kell és a fán maradni, amíg

fütty nem hangzik. A szerencsétlen ember éppen egy szép bambusz-ágot akart levágni s nem volt kedve abba hagyni a dolgát. A dühös tigris meglátta, oda rohant és agyon marcangolta, a fákon kuczorgó többi hajtók szemeláttára. Kialtoztak, lármáztak s ez volt az a szabály ellenes láрма, melyet előbb hallottam. A tigris el is futott, ott hagyva a holt embert. Ezért volt tehát véres, mikor messziről láttuk.

Mind, a hányan voltunk, megindultunk a bős fenevad nyomán. Elöl mi puskások mentünk, felvont fegyverrel, óvatosan, lövésre készen, utánunk a hajtók nagy lármával. Vagy megtaláljuk a tigrist, vagy elüzzük messzire. Mert a hosszas nagy lármát a tigris még sebzett állapotában sem tudja tűrni. Ha pedig annyira meg van sebesítve, hogy nem bír messzire menekülni, akkor majd rátalálunk, agyonlőjjük.

De biz erre hiába számítottunk. Órákig kerestük, kutattuk, de nem akadunk reá. Elmenekült messzire, tehát nem volt nagyon sulyosan megsebesítve. Még másnap is kimentem több emberrel és kutattam, de hasztalanul. Az én első tigrisem eltűnt s ennek az első vadászatomnak csak az a szomorú eredménye volt, hogy meggondolatlan lövésem, bár akaratlanul, egy embernek a halálát okozta. Ezt aztán nagyon a lelkemre vettem és megfogadtam, hogy többé nem lövök bizonytalanra, hanem csak akkor, ha biztosan leterithetem a tigrist. Meg is tartottam amit fogadtam és azután nyolcz tigrist lőttem le. Ezekből hat rögtön felfordult, kettő pedig csak vagy

száz
össze

megv
lembe
nyire
akkor
cezet
reng
fordul
golyó.
tigris
Utána
futott
mellet
és meg
száz le
megáll
mutat
nem
mulva
ban m
tigris
nem er
elefánt
Biztos
veszed
nás né
dány v
három
nagyob

V
pusztít
terített
Nekem

A
minden
de vesz
hindu n

száz lépésnyire vánszorgott mig aztán
összerokkadt.

A következő vadászatokon mindig
megvártam, mig a tigris egészen köze-
lembe jön. Egy izben alig tiz lépés-
nyire engedtem jönni egy hatalmas tigris-
t, akkor lőttem rá. A fenevad nagyot bukfen-
csezett s akkorát bömbölt, hogy szinte
rengett bele az erdő. De azért mégsem
fordult fel, pedig a szügyébe furódott a
golyó. Már újra löni akartam, mikor a
tigris hirtelen szökkenéssel eliramodott.
Utána lőttem, újra elbődült, de csak
futott tovább. Nemsokára ott termett
mellettem a sikari az elefánttal, ráültem
és megindultunk a tigris nyomában. Vagy
száz lépésnyire haladtunk, mikor a sikari
megállította az elefántot és egy pontra
mutatott. Ámbár igen jó a szemem, eleinte
nem láttam semmit. De pár pillanat
mulva észre vettem, hogy egy földhasadék-
ban meglapulva, ott lappang a megsebzett
tigris és ugrásra készült felénk. Persze,
nem engedtem neki erre időt. Okos, bátor
elefántunk nyugodtan állt, mint a kőszikla.
Biztosan czélozhattam s fejbe lőttem a
veszedelmes ellenséget. Egyetlen mukka-
nás nélkül elterült, felfordult. Szép pél-
dány volt, orra hegyétől a farka végeig
három méter hosszú. De ennél még
nagyobbak is vannak.

Vadászatainkon összesen husz tigris-
t pusztítottunk el, ezekből nyolczat én
teritettem le, a többit négy más vadász.
Nekem tehát igen kedvezett a szerencse.

A bátor vadász, a ki ezt elbeszélte,
minden baj nélkül került haza az érdekes
de veszedelmes kirándulásról. A szegény
hindu nép pedig hálásan gondol az ilyen

bátor vendégekre, a kik irtják a vérengző
tigris, mert ez a gonosz fenevad nagyon
sok kárt és veszedelmet okoz és nemcsak
állatokat, hanem embereket is agyon-
marczangol. Ezért mindig örülnek a falusi
hinduk, ha elszánt vadászok érkeznek, a
kik pusztítják a tigris a környékről.

VENDÉG-VÁRÁS.

(Képpel a 85. lapon.)

FÜGGÖNY megül kandikálok
Az utcára le,
Mert ma vendégeket várok —
Vajjon jönnek-e?
Készen áll a csokoládé
Torta, gyümölcs, tejes kávé.

Nézek, nézek — senki, senki...
Uzsonnám kihül;
S megehetem — Böske, Jenni —
Magam egyedül!
Szívem olyan nyugtalan vár,
Bár csak, bár csak jönnétek már!

Végre, végre!... hál' Istennek!...
Böske, Jennike!
Befordulnak, erre jönnek —
S velök Emmike!
Hölgyecském, Isten hozta,
De most első az ozsonna!

SOK A JÓBÓL IS MEGÁRT.

(Képpel a 92. lapon.)

GSIKORGÓ kemény hideg járt akkoriban.
Nagy hó esett, utána pedig kiderült
és fagyott amugy igazában, hogy szinte
ropogott a hó az ember lába alatt.

Berczi azonban nem igen bánta ezt.
Sietett ki a kertbe.

— Hová sietsz? kérdé Irénke.

— Megyek a hó-emberemhez. Még
csak félig van készen, szeretném már egé-
szen elkészíteni.

— Én is veled megyek.
 Közbeszölt a nagyobb Lenke:
 — Ne menj, Irénke! Ugy sem lesz
 abból semmi sem. Nagyon hideg van most

arra, hogy sokáig mulassatok a hó-ember
 építésével.

— Oh, majd én segíték Berczinek,
 akkor elkészül!

FÖLEMELTE... (Lásd a 93. lapon.)

Mentek is Berczi és Irénke s hozzá
 láttak a nagy munkához. Eleinte nem is
 érezték, hogy csakugyan olyan nagy a
 hideg. Nagyon nagy hévvel fogtak a do-

loghoz. De lassan lassan mégis csak
 gémberedni kezdett a kezök. Pedig a hó-
 ember még nem volt egészen készen.

— No, a többi holnapra marad,

szólt B
 dom tov

sen rajt
 fejezzük
 nem les

megmu
 vagyok
 birsz.

Be
 távozo
 hogy c
 maradt
 bár per
 benne.
 is olya
 amit n
 fogadta

A
 volt, d
 kapará
 belé. L
 feje zs
 nyosan
 tan leg
 dolva
 legvesz
 seu ül.
 mire..

I
 szeren
 tűnik,
 bában,

mamán

K
 pihené
 kelt fő
 már r
 belátta
 (Lásd a
 feszíté
 Ott az
 De biz

szólt Berczi. Én bizony nem fagyoskodom tovább. Menjünk be, Irénke.

— Igen bizony, hogy aztán nevesen rajtunk Lenke. Ha már bele fogtunk, fejezzük is be. Én nem megyek, amíg meg nem lesz.

— Amint tetszik. Én bizony megyek.

— Oh, gyönyörű vitéz vagy! No, megmutatom neked, hogy én különb vagyok! Megbirom tenni, amit te nem bírsz.

Berczi nem sokat törődött vele s távozott. Irénke pedig el volt szánva, hogy csak azért is kitartó lesz. Ott maradt tehát és folytatta a munkát, ám-bár perczről-perczre kevesebb kedve tölt benne. Ugy találta, hogy így egyedül nem is olyan mulatságos ez. Már sajnálta, amit megfogadott, de ha egyszer megfogadta, meg is teszi.

A hó-ember nagyjából már készen volt, de Irénke, miután annyit gázolt, kaparászott a hóban, szinte megdermedt belé. Nem érezte se kezét, se lábát, a feje zsi bongott s úgy gondolta, hogy bizonyosan elfáradt, jó lesz pihenni. És kábultan leguggolt a hó-ember mellé, nem gondolva arra, hogy nagy hidegben az a legveszedelmesebb, ha az ember csöndesen ül. Nem gondolt ő csakhamar semmire... teljes dermedtség vett rajta erőt.

Igen nagy baj lett volna ebből, ha szerencsére a gondos Lenkének föl nem tűnik, hogy Berczi már bent sétál a szobában, Irénke pedig még nem tért vissza.

— Még meghül a vigyázatlan s mamánknak csak baja lesz vele.

Kiment utána s ott találta álomszerű pihenésben. Hiába szólitgatta, Irénke nem kelt föl, mert hallotta ugyan a szót, de már nem birt mozdulni. Lenke hamar belátta, mi a baj. Főlemelte testvércékjét (Lásd a képet a 92. lapon.) és egy kis erőfeszítéssel ugyan, de bevonszolta a házba. Ott aztán már gyorsan segítettek rajta. De bizony Irénke vagy egy hétig meg-

feküdte ezt a mulatságot. Hanem aztán el is hitte, mikor a mama így szólt:

— A kitartás, elszántság igen szép és jó, ha olyanra fordítjuk, amire van erőnk. Játékban is szép a kitartás. De ha csak hivalkodó makacsság vezet, mert nem akarjuk belátni, hogy nem bírjuk megtenni, amibe bele fogtunk: akkor oktalanság lesz az erényből és a sok a jóból is megárt.

ROSZCSONT FERKE

VISELT DOLGAIBÓL.

— Elbeszéli *Ida néni.* —

AD LACZIRÓL sokszor szólt az ének. Forgó bácsi elbeszélte kalandjait szárazon és vizen. Hadd meséljek én is valamit Laczika kedves pajtásáról: Roszcsont Ferkéről.

Hires legény ő kelme is; ösmeri mindenki, mert ott van mindenütt. Ha valahol beszakadt a kut vagy a pincze, Ferke ott terem; ha tűz üt ki valahol, elébb van ott mint a tűzoltók. Ő kíséri a katonákat, ha kirukkolnak, s legelől ug-rál a banda előtt s mentül jobban bömből a nagy bumberdó és pufog a nagy dob, annál kedvesebb az ő fülének. Ott van minden temetésen, majálison, zenebonán, utczai tüntetésen, s legkiválóbb öröme abban telik, ha a sintér horga elől elzavarhatja a kutyákat. Minden szederfán ott lóg zászlónak kabátjából egy darab, és a legnagyobb sárban ott diszlik az ő czipőjének a nyoma. Szóval: nincs hely földön, föld alatt vagy a föld felett, hova Ferkónk oda ne bujna, hacsak oda lehet valahogy jutni.

Vitézkedésének története meg van írva hűségesen és szépen kiszinezve — az ő testén. Fekete, kék, zöld és sárga foltok diszelegnek azon, már a mint friss vagy régi ütésnek a nyoma. Hosszában látni a tanító ur nádpálczájának a portréját, ezen meg keresztül a papa sétabotjának egyes nyomait. Mindegyik foltnak megvan a maga siralmas története, amin szegény édes anyja jobban busul, mint Ferkó maga.

Ferkó kitünő diák. Csak egy osztályzata van — mindenből elégtelen. Már most hogy vigye ezt a fényes bizonyítványt haza az édes atyjának? Nem is mutatta senkinek, csak azon törte fejét, miként nyerjen időt, hogy a Karácsony-ünnepen ne essék el a jó süteménytől és egyéb jó enivalótól. Mikor haza jött az iskolából, apja kérdezte:

— Mondd meg Ferke, hol van az értesítőd?

— Nem kaptam papám, felelt ez nagy bátran, mert az enyimet a miniszteriumba küldték.

— Ugyan minek? kérdé apa, kételkedve, vajjon higyen-é neki vagy sem.

— Én nem tudom, felelé Ferkó ártatlan képpel; a tanár ur nem mondta meg.

Apja belenyugodott, gondolván, majd úgy is megtudja a valót, ha megkérdezi a tanárt. Ferke meg örült, hogy így rászédhette atyját. Igaz, aláíratni is kell majd — hanem hát ezen is fog ő segíteni: elmondja a tanárnak, hogy elvesztette a bizonyítványt.

Történt azonban, hogy a szerencsétlen bizonyítványt ott felejtette a kabátja zsebében, és hogy Náni, a cseléd, ráakadt, a mint kitisztította; odaadta Ferkó papá-

jának, aki bizony nem igen örült neki. Rögtön behivatta szobájába a fiut.

— Feri, mondá neki, a miniszteriumtól már visszaérkezett a válasz; bizonyítványoddal együtt átadom.

Nem köll magyaráznom ugy-e bár, miben állott az a válasz. Képzeltetek, hogy apa botjának is volt szerepe benne. Azonkívül meg nem volt szabad neki az asztal mellett étkeznie, és az ünnepi csemegéből sem kapott egyetlen árva falatkát sem, ami jobban fájt neki az ütlegnél.

Atyja törte a fejét, hogyan is lehetne megjavítani ezt a vásott gyermeket?

— Majd csak próbálok vele valamit, gondolá, — ami hat reá.

Elment a szomszédhoz, egy derék kovács-mesterhez, és kérte, fogadja be Ferkót inasnak egy pár napra, csak azért, hogy ráijessen. Aztán adjon neki nehéz munkát, sokat, hozzá kevés kenyeret, úgy hogy a fiu megpuhuljon a keze alatt, mint a vas szokott.

Ferkó tehát inas lett. Társai nevetették, amikor először látták a szurtos kötényben; ő is nevetett, mert tetszett neki a kilátás, hogy nem köll majd tanulnia. Jó kedve még akkor sem hagyta el, mikor nehéz vas rudakat kellett a hátán czipelnie. Egy kereket is köllött haza gurítania a csikorgó hidegben, persze nem keztyüben, hanem puszta kézzel. Majd oda fagyott a körme; de ő azért csak nevetett. Egyet lökött a kereken, a körmére ráfujt és azt mondogatta:

»Ez is jobb, mint a tanulás! Hu, hu!
Ez is jobb, mint a tanulás!«

Bol
rel s éde
ben hagy
megette
adták a
rel köllö
és bő ét
gelte a d
nak rim
megkérle
gedett is
befogadt
lött igér
javulni fo

És
vát! Ebb
napi kop
elaludt,
mint aká
a régi R
csinyjéve

Fer
majdnem
ügyes, h
belé dob
azért ke
a jégen.
Palival, n
voltak kü

Hog
két lék a
volt ki. F
is támadt

—
itt alá bu
— I
keményer
—
dék Pali.

Bolond feje daczolt volna a mesterrel s édes atyjával, de álnok gyomra cserben hagyta. Mikor majsztram az ebédnél megette a hust és neki csak a zöldséget adták a levesből, este meg száraz kenyérral köllött lefeküdni: akkor bizony a jó és bő étkezéshez szokott Ferkó megelégette a dicsőséget, haza ment és a mamának rimánkodott, segítse neki a papát megkérlelni. A gyengéd jó édes anya engedett is rimánkodásának és Ferkót ismét befogadták haza. Természetesen meg köllött ígérnie a pajkos legénykének, hogy javulni fog, s hogy ezentul szorgalmas lesz.

És mondhatom, meg is tartotta szavát! Ebédnél szorgalmasan evett a négy napi koplalás után; este pedig, mikor elaludt, olyan jó, csöndes gyerek volt, mint akárki más. Reggel persze ismét a régi Roszcsont Ferke lett, aki egy újabb csinyjével lepte meg szüleit.

Ferke kitünően tud uszni. Nyáron majdnem mindig a vízben lakik és oly ügyes, hogy a víz fenekéről felhossa a belé dobott krajezárt. Télen meg a vizet azért keresi föl, hogy ott csuszkálhasson a jégen. Kiment Vad Laczival és Rontó Palival, meg néhány jó pajtással, kik nem voltak különbek nálánál.

Hogy a folyóhoz értek, feltűnt nekik két lék a jégben. Ezeket a halászok vágták volt ki. Rontó Pálnak mindjárt fura ötlete is támadt.

— No Ferke, szólta Pali, mernél-e itt alá bukni?

— Hogy ne mernék! felelé az nagy keményen.

— Fogadjunk, hogy nem, ingerkedék Pali.

— Tartom a fogadást! vágta vissza nagy hévvel Ferkó.

— Egy tizeskét adok, ha az egyik léken bebujsz, a másikon meg kijösz.

— Jól van! felelé Ferkó és azzal levetette felső ruháit és — egy, kettő!... benne volt a dermesztő vízben.

Néhány pillanat mulva már a második léknél kidugta a fejét és fogait vaczogtatva, diadalmasan azt kiabálta:

— A tizeskét! Ide a tizeskét!

— Gyere hát ki egészen! kiáltotta oda neki Pali.

Kijött volna Ferkó, de nem lehetett! Szük volt a lyuk. Vissza kellett usznia oda, a hol a víz alá bujt és csakugyan ott is mászott ki.

— Add ide most a tizeskét! — mondá minden ízében remegve a lucskos Ferkó.

— De nem adom ám, felelé Pali; nem a másik léken jöttél ki.

Ferkó didergett, kékült a hidegtől; most meg olyan pirosra vált, mint a pipacs. Palit torkon ragadta és kezdődött a dulakodás. Tizeskét nem kapott, hanem legalább megboszulta magát Palin és jól meglazsnakolta.

Siralmas állapotban jött haza azokban a nedves, félig ráfagyott ruhákban. Az édes anyja kétségbe volt esve, az apja pedig nagy haragra lobbant; de Ferkónak, az igazat megvallva, csak az fájt, hogy Pali rászedte. A hideg fürdővel semmit sem törődött.

— Nagyon jó volt, mondá anyjának, aki meleg teával itatta és nagy dunnával takargatta. Bi-bi-bi-bizony mamám, nagysze-re-re-rü volt, olyan jo-o-ó!

Ezer csoda, hogy másnap semmi baja sem volt. Még csak egy kis náthája sem. De azért atyja megigérte neki, ha még egyszer megfürdik januárban, többé be sem bocsátja a házba.

Ez a Ferkó gyerek legujabb keletű csínyje. A fiuk előtt a nap hőse ő volt, és ő róla is beszéltek az iskola minden osztályában. Sejttem, hogy ez nem marad utolsó hőstette, és akkor Forgó bácsi szives engedelmével majd elbeszéltem hűségesen, mi-
ket művelt azon tul.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXVIII. kötetének 2-ik számában közölt számtani találós mese megfejtését utólag még beküldte: Gr. Waldeck Erika.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Schmidt Gusztáv. Az utolsót közölném, ha azon a hibáján segítenél, hogy a név *cs* betűje egynek a számát jelentené. Ifjúsági kölcsönkönyvtár tudtommal nincs Budapesten. — **Sarbo Elza.** Rejtvényed ügyes. Hova előbb meg fog jelenni. — **Mandel Gyuró.** Sándor bátyádnak diktált soraidat örömmel olvastam. De még növelni fogja örömemet, ha te, kedves kis vasgyuróm, magad fogsz írni nekem levelet. A gyászestéről, melyet említesz, már előbb szereztem fájdalmas tudomást, s jó atyátnak ki is fejeztem igaz részvételemet. Nem sokára látjuk egymást. — **Vogl Reginald.** Nem úgy van az, hogy a szamar legjobban szereti a bogáncsot; hanem úgy, hogy szerény léte, *jobb híján*, még a bogáncs-kóroval is beéri. Mert csak vess neki egyszerre szép selymes szénát és bogáncsot: meg-lásd, mi fogy el előtte leghamarább. — **Lusztig Margit.** Nagyon is könnyűcske a te rejtvényed. Különben nem *tört E* bötüt irtál, hanem két *E* bötüt egymás alá, ami nem szabatos. — **Géczy Tihamér.** Az influenza-métely okait és hatását előadni tán inkább orvosi szaklapba, vagy legalább napi lapba való, mint a ti »Kis Lap«-otokba. — **Pollacsek Ilonka.** Csak ne oly fennyen, Ilonkám! Ha egy-egy számból ki-marad, pótolva lesz az a következőkben. A »Kis Lap« beosztását csak bizzad rám. — **Szolga Bálint, Kohn Hermine, Öcsse Miska.** A »Kis Lap«-hoz való díszes és olcsó bekötési táblákat *Hír-hager Károly* akad. könyvkötőnél a Külső-

Nádorutcán kaptok. Megrendeléseitek biztosan oda találnak. — **Fáy Margitka.** Csak most, nagy későre, vergődött el hozzám levelkéd. Ugyan-ez magyarázza, hogy helyes megfejtésed (»Konstantinápoly«) kiszorult. — **Benczur Pistike.** A takaros képecskék, melyekkel kedveskedtél, örömemre szolgáltak. Hanem azért — s ezt bizonyára nem veszed rossz néven — még sem mérkőzhetnek a te hirneves rokonod (talán nagybátyád?) Benczur Gyula festményeivel. — **Schultz Hildegarda.** 8-9 éves leánykától első kísérletnek a versike megjárja. Közléséről azonban még szó sem lehet. A fordítást küldd be; de határoznom csak olvasás után lehet. Mi az oka a plajbászos írásnak s a nyíratlan, rongyos papiros-szélnek? Az elsőt csak betegnek nézem el, az utóbbit még annak sem. — **Nagy Irma.** Legalább is kétezer ötszáz előfizető kell, hogy egy lap fennállhasson. Már most számítsátok ki, a te barátnőd 50 és a te 200 olvasóddal mennyire jutnátok. — **Burchard Aladár.** Jó; de mikor már megjelent egyszer! — **Kossa Dari, Deutsch Jennyke, Szabó Miska.** Örvendek, hogy fogott rajtatok az intés. — **D. R.** Már ez a név is előfordult rejtvényben. Tégy mással kísérletet. — **Gartner Margit.** A rejtvények mind jól vannak megszerkesztve. De honnan van az, hogy a leveled s a feladványok kézírása más-más? Utóbbi nem is gyermekírás. — **Sziklai József.** Hát megszerezhetted magadnak azt az elégtételt, hogy te is küldöttél be közölhetőt. Besoroztam. A másíkról csak akkor ítélnék, ha a kezemen megfordult. — **Bernáth Emil.** Nyilván több heti betegségem az oka, hogy leveled elhányódott s eszerint külön nem válaszoltam. Szívem szeretetében egyaránt van része minden kis olvasómnak. Üdvözöllek. — **Cziráky Jeanne és Kopcsák Lujza.** Vidám levelkétek kellemes pillanatot szereztek. A ló is megkapja-e az influenzát, arra biz én helyes választ nem adhatok. Barom-orvos ennek a megmondhatója. — **Halász Pál.** Helyesen vannak kigondolva, főleg első kísérletül, de nagyon is könnyűeknek találnák olvasó társaid. Keress fogasabbakat. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

Az éhező és fázó iskolajáró gyermekek részére: Lajos, Giza, Jenő, 47 kr., Simon Margit 1 frt., Hegyessy Róza 1 frt., Fáy Margitka 1 frt. Heller testvérek (színi-előadás jövedelme) 7 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.